

Aimée,

de podiumvrouw !

Zeg me met wie je omgaat en ik zal zeggen wie ge zijt... is een conclusie waarmee we podiumvrouw Aimée Thonon terecht omkaderen. Haar vijf eigen koren alleen behelzen — van kind tot overovergrootouders — al meer dan honderd aan zang verknochten, met ertussen meer dan eens namen die klinken. Zo was Wendy van Wanten er ooit van schuchter meisje tot zelfzekere tiener aan verbonden. Er was Sabrina Romano die vandaag operakoren begeleidt en klasrijke solisten als Catherine Matthys en Maria Verbeke. Alsook de thans wereldberoemde Steve Dugardin, die ooit als 15-jarige bij Aimée Thonon aansloot... en tijdens de rouwreligie van Anto Diez het prachtige 'Maya Pjesnja' (gecomponeerd door koorlid Harald Dierendonck) zong. Ik ben een gelukkige vrouw, zegt Aimée, omdat ik kan doen wat ik wil doen. De 12 eretekens die ik tijdens mijn leven ontving, kunnen alleen maar bevestigen dat met Thonontje diende rekening gehouden. Jan Piers zei ooit, dat ik een wonderbare vrouw ben... Complement van een wreed lieve man... Bovenstaand kunstwerk in de background is natuurlijk van Anto Diez.

Gesproken uit een Luikse pa en een Roelselaarse ma, zag Aimée Thonon het licht op 10 februari 1928. Haar kleinmeisjesleven sleet ze op het Oostendse Westerkwartier in een gezin dat het niet breed had en halve frankskes in tweeën brak. Mede gestimuleerd door mama Gabrielle werd Aimée op haar negende naar het muziekconservatorium gestuwd, waar onder het aureool van zeven sleutels een muzikale weg werd genomen die naderhand met het edelste karaat bleek beslagen. Nadat juffrouw Thonon in het Gentse Koninklijke Conservatorium effenaf in alle disciplines met eerste prijzen ging lopen, stond ze tot haar eigen verbazing op een goeie dag vóór een kinderkoor. Die eerste dag bestierf de dirigente het bijna van de zenuwen, maar in de kortste keren kreeg haar vroegere pianoleraar Van Roy gelijk toen hij Aimée Thonon eens een onweersaanbare podiumvrouw noemde...

Het was de relatie met Gabrielle Scheldeman die sierkunstenaar-beeldhouwer Henri Thonon ooit in Oostende deed aanspoelen. „Mijn vader was een buitengewoon intelligent man”, zegt Aimée, „maar het feit dat hij het wel lastig had om zich in het Nederlands uit te drukken, maakte het hem niet gemakkelijk om zijn gewrochten in marmer, arduin en andere steensoorten aan de man te brengen.”

Als schuchter meisje naar St.-Lutgardis

Terugblikkend op haar schooltijd herinnert Aimée zichzelf als tener, heel schuchter ding. Dit laatste kreeg ze mee van pa die eveneens naar de timide kant was. Toen tijdens de oorlog de bezetters de lokalen van Sint-Lutgardis opeisten, moest zij wel verder studeren in het Sint-Jozefsinstituut aan de A. Pieterslaan.

— **Hoe kwam je in de muziekwereld terecht?**

— Aimée: „Als meisje van acht was ik in de Sint-Janskerk aangerand geweest door een vreemdeling, wat natuurlijk een geweldige depressieve schok teweegbracht. Moeder pijnigde haar hoofd om mij er maar weer bovenop te helpen. Toen mijn ouders een radio kochten en ik de post mocht kiezen, bleek mijn keuze een zangkoor te zijn. Hetgeen moeder deed uitroepen: 'er zit muziek in dat kind!'”

— **Dan ga je naar het conservatorium?**

— Aimée: „Toen moeke me op mijn negende naar de muziekschool bracht, had ik een hart als een koffieboontje toen ik voor de statige ingangspoort stond. Na één jaartje moest ik een instrument kiezen. 't Werd piano bij mevrouw Lepeut die direct zei, dat mijn pollen de structuur hadden van de handen waarover een professionele pianiste normaal beschikt.”

— **Structuur pianistenhanden?**

— Aimée: „Dat veronderstelt tamelijk grote handen met losstaande — allerminst stijve — vingers. Daar komt iets van, zei madame Lepeut. Toen ik thuis kwam zei ik moeke: 'ik zal heel mijn leven muziek doen!' En onze ma lachen natuurlijk...”

— **De winden van de muziek waren jou gunstig gezind.**

Eerste prijs piano en de hele notenleer opgeslagen in je hersenpan. Zeg me eens, waarom zoveel jonge mensen afhaken, temidden hun studies?

— Aimée: „Als je aan dergelijke studies begint en je bent niet begaafd, dan is dat een hele karwei meneer. Als het er niet inzit, kan het er ook niet uitkomen. Daarbij, als het alleen maar je vingers zijn die zich voor de kar spannen, blijft dat alsnog een even onmogelijke taak. Zijn gave en hart erbij, dan zullen lief noch huwelijk je afhouden van een muziekcarrière...”

Pianoles na dagtaak

Wanneer vader op zijn 49ste sterft, is dit een zwarte bladzijde in het bestaan en zijn van het gezin Thonon. Dochter Aimée aanvaardt een job als secretaresse in Ostende Plage en krijgt één dag vrijaf in de week. Wat haar muzikale studies in Gent allerminst stimuleert.

— **Hoe heb je het in die omstandigheden toch nog kunnen waarmaken?**

— Aimée: „Waar anderen het er in 5 à 6 jaar vanaf brengen, deed ik er 13 jaar over. Ik koos per jaar één bepaald vak, werkte op de Plage tot 17 u. en zat vanaf 17 u.30 achter mijn toetsenbord. Ik dacht altijd het waar te maken in piano, maar het draaide anders uit. Het moeilijkste was wel 's zondags, wanneer ik aleens door het venster keek en die vele mensen er voor een dagje-uit vanonder zag trekken...”

— **Op welke partituur was je ooit verzot?**

— Aimée: „Toen was ik weg van Ludwig van Beethoven en Franz Liszt. De eerste omwille van zijn ernst en sterke natuur. Een man waar ik als vrouw ging kunnen van houden. Romantiek Franz beroerde mij omwille van de geweldige virtuositeit die zijn werken van de uitvoerder eisten: triolen die je naar adem doen snakken en het reiken naar de klavierlastersten, die alleen ellendig-lange armen gegund zijn...”

— **Dan wordt almeteens de koorleider geboren...**

— Aimée: „Dat is wel een geestige story. Op zekere dag wordt ik door mevr. Berthe Deboysere van het Lyceum benaderd: 'of ik de school eens zou willen depanneren, die voorlopig zonder muziekleraar zat.' Het was voor amper drie uurtjes in een week en wel in de voormiddag. Toen ik aanvaardde zei ze me dat er ook een koortje aan verbonden was.. 'Ja maar, 'rispoteerde

ik, 'dat heb ik nog nooit gedaan...”

— **Hoe loste jij dat in godsnaam op?**

— Aimée: „Ik haalde uit mijn paperassen Schuberts 'Der Lindenbaum' en leerde groep per groep tekst en muziek aan... Toen ik tenslotte voor gans de koorgroep ging staan, gebeurde een wonder: de blik van alle kinderen vertelde me dat iedereen het gewoon tof vond...”

— **Wat overkwam jou op dit moment?**

— Aimée: „Wie werd nog nooit verliefd op het eerste gezicht. Welnu dit overkwam mij met het zangkoor. Van die

sakkerse *Lindenbaum* werd ik ongemakkelijk...”

De vijf Thononvingers aan één hand

Aimée Thonon zegt dat een mens die zich volledig geeft aan zang en bijvoorbeeld het 'Requiem' van Fauré helpt uitvoeren in Parijs, Middelburg en Oostende gewoon alles vergeet. Podiumvrouw Thonon

bekent ooit de adem kwijt gespeeld te zijn, toen ze in de *Notre Dame* omkeek en verzwolgen werd door die verschrikke-lij-ke mensenzee. Haar Tonadissimo's werden begeleid door een orgelist uit het Limburgse Kaster.

— **Schraagt een koor des mensens opvoeding?**

— Aimée: „Participeren aan koorgezang is een soort therapie tegen mogelijke tegenlagen. Als je die muziek over je laat komen en je erdoor laat meeslepen, ben je zoveel minuten weg van de wereld.”

— **De mystiek van het dirigeren...**

— Aimée: „Ik heb een zeer goed gehoor. Volgens mijn koorleden heb ik geen twee... maar wel vier oren. Ik had tijdens mijn muziekstudies trouwens altijd 10 op 10 voor dictee. Je bent daar gewoon mee geboren. Dirigeren is ergens zingen met iemand anders stem.

Bij een magistrale forte of een ontroerendzuivere pianissimo wordt ik door emoties niet gespaard. Een keer het stuk gedaan zijn de sentimenten weg. Net als mijn man vroeger, kan ik heel moeilijk schreien...”

— **De vijf sacramenten van Aimée Thonon...**

— Aimée: „Tonadilla, dat zijn jongeren van 8 tot 12 jaar, die door Catherine Matthys worden geleid en ooit in het

Koninklijk Paleis voor Koningin Fabiola optraden. *Tonada*, zijn tieners van 12 tot 18 die aantonen dat de jeugd zich ook nog aan zinnige dingen kan overgeven. *Tonadissima*, groepeer schoolverlaters.

— **Voor muziek ben je nooit té oud...**

— Aimée: „Dat geloof ik nogal. Van 18 tot 50 jaar ben je op je plaats bij *Tonadissimo*, die muzikaal ergens de ruimste mogelijkheden biedt. De literatuur die zich het breedst en het vurigst met die mensengroep inlaat, waarborgt een vierstemmigheid zonder grenzen! We hebben dan nog de *Tonadiores* die oma en opa eeuwige jonkheid garandeert... en ouderen toetreden die nog nooit van hun leven in een koor hebben gezongen.”

Anto Diez was mijn inspiratiebron

Het muziekinstituut van Aimée Thonon had van in haar prilleste begin innige banden met de cultuur in haar geheel. Zo werd regelmatig met de leerlingen ateliers van artiesten bezocht. Aimée was 27 toen ze met haar instituut naar Anto Diez trok, een fervente Spanjaard die al even gepassioneerd ideeën en gevoelens aan doek en papier toevertrouwde...

— Wat heeft Anto Diez voor jou betekend ?

— Aimée : „Hij was dé grote liefde. Een kunstenaar die zich losmaakte van alle verplichtingen die een normaal mens in de boeien slaat. Vaste uren en al die dingen bestonden niet voor hem. Hij permitteerde zich als artiest de ruimste vrijheid van leven. Eigen aan zijn zuiderse afkomst kon hij vrij pessimistisch en opvliegend uit de hoek komen. Maar eerlijk en rechtvaardig was hij tot in zijn kleinste teennageltje.”

— Hoe kropen muziek en schilderkunst in bed ?

— Aimée : „Ook al kon hij geen toon houden, dan verstond Anto verschrikkelijk goed de muziek. Wereldlijk was hij een gescheiden man. We vrijden drie jaar vooraleer in 1961 te trouwen en 32 jaar als partners samen te leven...”

— Ooit geposeerd voor kunstenaar Diez ?

— Aimée : „Lang vóór we trouwden had ik al voor hem model gestaan. De moeilijkheid van poseren is wel dat het een beetje lastig is als het te lang duurt. Aangaande misplaatst fatsoen, wil ik wel zeggen absoluut niet preuts te zijn... en ervaren *model staan* dan ook niet als ergens over de grens gaan. Daarbij zeg, een vrouwenlichaam is iets moois dat niet moet weggestoken worden. Ik heb in mijn leven trouwens nog voor andere artiesten geposeerd...”

— Hoe verwerk je de brutale scheiding ?

— Aimée : „Die definitieve scheiding is absoluut niet brutaal geweest : Anto wist dat hij zou gaan en ik wist het natuurlijk ook.

Het is allemaal geleidelijk en duidelijk gekomen. Op het einde had hij geen goesting meer voor niets. Het heeft allemaal veel te lang geduurd. Het mocht vijf jaar eerder gebeurd zijn, voor hem... en voor mij.”

— Hoe alleen kan een partner wel staan ?

— Aimée : „Je bent alles kwijt... Een vrouw die zo iets tegenkomt en niets aan handen heeft zou daar kunnen aan tenonder gaan. Wat mij betreft, heeft de muziek mij gered...”

Morgen in het Oostends Variété Theater*

Feestconcert Aimée Thonon

Ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan van het Tonadioreskoor en medegaande 70 lentes van dirigente Aimée Thonon, grijpt op zaterdag 24 oktober, om 15 uur, een *Groot Feestconcert* plaats in het Oostends Variété Theater (hoek Langestraat - Christinastraat, boven het Wiener Caffee).

Hierbij zullen de verschillende Thononkoren niet alleen de klassieke stukken aansnijden, maar zoals we ons hebben laten vertellen zal de plaatselijke folklore er in heel ruime mate aan haar trekken komen. Aan de piano zorgt de beloftevolle Veronique Vanhoucke voor de begeleiding.

Deuren om 14 u.30, doek om 15 uur. Toegang 250 fr. (kinderen en 60-plussers betalen 150 fr.) Kaarten voorverkoop in het Wiener Caffee, Christinastraat 20, 8400 Oostende. Tel. 059/80.99.69 of Fax 059/50.40.13. Een namiddagje uit om niet te missen.